

อาทิตย์ที่ 12 เทศกาลธรรมดา

ข่าวดี มธ 10:26-33

²⁶“อย่ากลัวมนุษย์เลย ไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้ จะไม่ถูกเปิดเผย ไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนเร้น จะไม่มีใครรู้ ²⁷สิ่งที่เราบอกท่านในที่มืด ท่านจงกล่าวออกมาในที่สว่าง สิ่งที่ท่านได้ยินกระซิบที่หู จงประกาศบนดาดฟ้าหลังคาเรือน” ²⁸“อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย แต่ไม่อาจฆ่าวิญญาณได้ จงกลัวผู้ที่ทำลายทั้งกายและวิญญาณให้พินาศไปในนรก” ²⁹นกกระจอกสองตัว เขาขายกันเพียงหนึ่งบาทมิใช่หรือ ถึงกระนั้น ก็ไม่มีนกสักตัวเดียวที่ตกลงพื้นดินโดยที่พระบิดาของท่านไม่ทรงเห็นชอบ ³⁰ผมทุกเส้นบนศีรษะของท่านถูกนับไว้หมดแล้ว ³¹เพราะฉะนั้น อย่ากลัวเลย ท่านมีค่ามากกว่านกกระจอกจำนวนมาก” ³²“ทุกคนที่ยอมรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะยอมรับผู้นั้น เฉพาะพระพักตร์พระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์” ³³และผู้ที่ไม่ยอมรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราก็จะไม่รับผู้นั้นเฉพาะพระพักตร์พระบิดาของเรา ผู้สถิตในสวรรค์ด้วย”

1. อย่ากลัว

ก่อนส่งบรรดาอัครสาวกออกไปประกาศข่าวดีเรื่องอาณาจักรสวรรค์และรักษาคนเจ็บไข้ พระเยซูเจ้าทรงสั่งสอนพวกเขาให้ไปหาชาวอิสราเอลก่อนคนต่างชาติ เมื่อเดินทางก็อย่าพกเงินหรือยามติดตัว ให้พร้อมที่จะถูกเบียดเบียน และที่สำคัญคือ “อย่ากลัว” (มธ 10:1-31)

พระองค์ตรัสว่า “อย่ากลัว” ถึง 3 ครั้งด้วยกัน

1. **อย่ากลัวเพราะ “ไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้ จะไม่ถูกเปิดเผย” (มธ 10:26)**

ความหมายของพระองค์ชัดเจนคือ “ความจริงจะมีชัย” ดังที่ภาซิตละตินกล่าวไว้ว่า “ความจริงคือสิ่งยิ่งใหญ่และมีชัยเหนือทุกสิ่ง”

ในอดีตมีคริสตชนจำนวนมากที่ต้องเสียสละ ทนทุกข์ หรือยอมตายในสถานที่ที่ไม่เปิดเผย แต่วันนี้ประวัติศาสตร์ได้รับรู้และบันทึกไว้แล้วว่าใครคือผู้กดขี่และใครคือวีรบุรุษ บัดนี้ทุกคนต่างได้รับการตอบแทนตามการกระทำของตนแล้ว

นี่คือข้อพิสูจน์ว่าคำสอนของพระองค์เป็นความจริงเพราะถึงคนจะตายไปนานแล้ว แต่ “ความจริงเป็นสิ่งที่ไม่ตาย” และมีชัยในที่สุด

เพราะฉะนั้น เมื่อเราทำงานรับใช้พระองค์จึงไม่ต้องกลัวว่าจะมีคนเข้าใจผิดหรือถูกใส่ร้าย...

เพราะความจริงเป็นสิ่งที่ไม่ตายและจะถูกเปิดเผย !

ในเมื่ออย่างไรเสียความจริงก็ต้องเป็นฝ่ายชนะ พระองค์จึงตรัสสั่งว่า “สิ่งที่เราบอกท่านในที่มืด ท่านจงกล่าวออกมาในที่สว่าง สิ่งที่ท่านได้ยินกระซิบที่หู จงประกาศบนดาดฟ้าหลังคาเรือน” (มธ 10:27)

นั่นคือ เราต้องประกาศข่าวดีที่ได้รับมาอย่างกล้าหาญ และเพื่อจะทำเช่นนี้ได้ เราจำเป็นต้อง

1.1 **ฟัง** เราจะสอนผู้อื่นให้ช่วยน้ำได้อย่างไรหากตัวเราเองยังช่วยน้ำไม่เป็น เช่นเดียวกันเราจะประกาศข่าวดีให้ผู้อื่นได้อย่างไรหากตัวเราเองยังไม่ได้รับข่าวดี ภาษิตละติน จึงกล่าวไว้ว่า “ไม่มีใครสามารถให้สิ่งที่ตนไม่มีได้” (Nemo dat quod non habet.)

เพราะฉะนั้นเราจำเป็นต้องปลีกตัวจากความวุ่นวายในชีวิตประจำวัน เพื่อจะได้อยู่ตามลำพังกับพระเยซูเจ้า เพราะว่าในยามที่ชีวิตของเรามีดมพระองค์จะตรัสกับเรา หรือในยามโดดเดี่ยวอ้างว้างพระองค์จะกระซิบกับเรา หากไม่แล้วเราจะเอาความจริงอะไรไป ประกาศแก่ผู้อื่น

1.2 **พูด** เราต้องพูดสิ่งที่ได้ยินจากพระเยซูเจ้า แม้ว่าการพูดนั้นจะทำให้ผู้อื่นเกลียดชังเราหรืออาจเป็นอันตรายถึงแก่ชีวิตก็ตาม

เราไม่ต้องกลัวแม้แต่ความตายเพราะการตัดสินใจของพระเจ้าอยู่เหนือ การตัดสินใจที่ผิดพลาดของมนุษย์ พระองค์จะทรงแก้ไขและทำให้ “ความจริงมีชัย” ในที่สุด

2. “อย่างกลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย” (มธ 10:28)

โทษสูงสุดเท่าที่มนุษย์สามารถหยิบยื่นให้เราได้ก็คือความตายฝ่ายกาย ซึ่ง เทียบกันไม่ได้เลยกับชะตากรรมของผู้ที่ไม่เชื่อสัตย์ต่อพระเจ้า

เพราะฉะนั้นพระเยซูเจ้าจึงตรัสสั่งว่า “จงกลัวผู้ที่ทำลายทั้งกายและวิญญาณให้ พิณาศไปในนรก” (มธ 10:28) และผู้ที่สามารถกระทำเช่นนั้นได้ก็คือพระเจ้า

หากฟังเผินๆ ดูเหมือนพระเจ้าจะน่ากลัวมากกว่ามนุษย์เสียอีก !

แต่เบื้องหลังคำสอนของพระองค์ตั้งอยู่บนพื้นฐานความเชื่อของชาวยิวที่ว่า “พระเจ้าทรงอำนาจเหนือชีวิตและความตาย ทรงนำมนุษย์ลงไปยังประตูแดนมรณะ และให้เขา กลับขึ้นมาอีก มนุษย์ใ้จรายอาจฆ่าคนได้ แต่จะนำลมหายใจที่ออกจากร่างไปแล้วกลับมาอีก ไม่ได้ และไม่อาจนำวิญญาณที่ถูกจองจำในแดนมรณะให้เป็นอิสระได้” (ปชญ 16:13-14)

จากความเชื่อที่ว่าพระเจ้าทรงมีอำนาจเหนือมนุษย์ เอเลอาซาร์ผู้เป็นธรรมาจารย์คนสำคัญของชาวยิวจึงยอมสละชีวิตแทนการกินเนื้อหมูซึ่งเป็นสิ่งผิดธรรมเนียมปฏิบัติ ท่านกล่าวว่า “ข้าพเจ้าอาจพ้นโทษทัณฑ์ของมนุษย์ได้ แต่จะหนีไม่พ้นพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงสรรพานุภาพได้เลย ไม่ว่าข้าพเจ้าจะยังมีชีวิตอยู่หรือตายแล้ว ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงสละชีวิตอย่างกล้าหาญ ณ บัดนี้ เพื่อแสดงว่าข้าพเจ้าสมควรกับวัยชรา จะได้เป็นตัวอย่างที่มีเกียรติให้เยาวยชนเห็นว่า ควรเต็มใจตายอย่างกล้าหาญเพื่อธรรมเนียมปฏิบัติศักดิ์สิทธิ์นี้หน้าเคารพ” (2 มคบ 6:26-28)

จาก “กลัวผิดธรรมเนียมปฏิบัติ” รับบีโยคานานได้พัฒนาความคิดไปสู่ “กลัวนรก” ท่านจึงอดร้องไห้ไม่ได้เมื่อเห็นบรรดาศิษย์มาเยี่ยมยามป่วยหนัก จนพวกศิษย์ต้องถามว่า “โอ้ ท่านผู้เป็นเสาหลักและเป็นแสงสว่างของอิสราเอล ทำไมท่านจึงร้องไห้เล่า ?” รับบีโยคานาน ตอบว่า “ถ้าข้าพเจ้ากำลังถูกนำไปอยู่ต่อหน้ากษัตริย์ผู้ซึ่งวันนี้อยู่ที่นี้แต่พรุ่งนี้ก็ไปอยู่ในหลุมศพ ผู้ซึ่งวันนี้อาจพิโรธ อาจจำคุก หรืออาจประหารชีวิตข้าพเจ้าได้แต่ก็ไม่ใช้โทษหรือความตาย

ตลอดนิรันดร อีกทั้งข้าพเจ้ายังมีโอกาสเอาใจหรือติดสินบนพระองค์ได้ ล้ำฟ้าอยู่ต่อหน้ากษัตริย์ เช่นว่านี่ก็น่าร้องไห้อยู่แล้ว แต่นี่ข้าพเจ้ากำลังจะถูกนำตัวไปอยู่เบื้องพระพักตร์ของกษัตริย์แห่ง บรรดากษัตริย์ทั้งหลาย ต่อหน้าองค์พระผู้ศักดิ์สิทธิ์ผู้ทรงเจริญชีพตลอดนิรันดร หากพระองค์ ทรงลงโทษข้าพเจ้า โทษนั้นคงอยู่ชั่วนิรันดรและข้าพเจ้าก็ไม่มีทางติดสินบนได้ด้วย ขณะนี้ ข้าพเจ้าอยู่ต่อหน้าทางสองแพร่ง ทางหนึ่งนำไปสวนเอเดน อีกทางหนึ่งนำไปสู่นรก ซึ่งข้าพเจ้าก็ ไม่รู้ว่าจะถูกนำไปทางไหน อย่างนี้จะไม่ให้ข้าพเจ้าร้องไห้ได้อย่างไร ?”

ความกลัวแบบรับปีโยคานานได้สืบทอดต่อมาในพระศาสนจักรตราบจนถึงทุก วันนี้ ดังจะเห็นได้จากคริสตชนจำนวนไม่น้อยที่ “ไม่ทำบาป” เพราะ “กลัวตกนรก”

เราเรียกความกลัวเช่นนี้ว่า “ความกลัวอันศักดิ์สิทธิ์” (holy fear) ซึ่งแม้จะ ศักดิ์สิทธิ์เพราะช่วยป้องกันเราไม่ให้ทำบาป แต่ถึงอย่างไรมันก็ยังเป็นความกลัวอยู่ดี

หันกลับไปดูซาวียิว ไซว่าพวกเขาจะคิดถึงแต่ “ความกลัว” จนลืมเรื่อง “ความ รัก” พวกเขาสอนว่า “ผู้ที่ทำทุกสิ่งด้วยความรักจะได้รับรางวัลสองเท่าและสี่เท่า จงทำทุกสิ่ง ด้วยความรัก เพราะที่ใดมีความรักก็ไม่มี ความกลัว และที่ใดมีความกลัวก็ไม่มีความรัก เว้นแต่ ความสัมพันธ์กับพระเจ้า”

แปลว่าความสัมพันธ์กับพระเจ้าจะประกอบด้วยความรักหรือความกลัวเพียง อย่างใดอย่างหนึ่งมิได้ จำเป็นต้องประกอบด้วย “ทั้งความรักและความกลัว”

นั่นคือ **เราไม่ได้กลัวว่าพระเจ้าจะลงโทษเรา แต่เรากลัวว่าจะทำให้ พระองค์เสียพระทัยหากเราปฏิเสธความรักของพระองค์ด้วยการทำบาป !!**

เราเรียกความรักและความกลัวที่จะสูญเสียความรักเช่นนี้ว่า “**ความเคารพยำเกรงพระเจ้า**” ซึ่งแตกต่างกันโดยสิ้นเชิงกับ “ความกลัวตกนรก”

คำสอนของพระเยซูเจ้าจึงแปลความได้ว่า “**อย่ากลัวมนุษย์ผู้ฆ่าได้แต่กาย แต่จง เคารพยำเกรงพระเจ้าผู้ทรงรักโลกและทรงมีอำนาจเหนือชีวิตและความตายชั่วนิรันดร**”

อีกประเด็นหนึ่งคือพระวาจาที่ว่า “**จงกลัวผู้ที่ทำลายทั้งกายและวิญญาณให้ พิณาศไปในนรก**” นั้น ยังแฝงความหมายว่า นอกจากความผิดที่ทำให้ร่างกายของเราพิณาศแล้ว ยังมีความผิดที่สามารถทำลายทั้งกายและวิญญาณให้พิณาศไปในนรกด้วย และหนึ่งในความผิด นั้นก็คือ “**ความไม่ซื่อสัตย์**”

ในยามสงคราม มีบางคนรักษาชีวิตของตนโดยยอมทรยศประเทศชาติหรือ ผู้ร่วมงาน จริงอยู่เขาอาจรอดชีวิตได้ แต่เขาจะสู้นหน้าตัวเอง สู้นามมนุษย์ หรือสู้นหน้าพระเจ้าได้ อย่างไรก็ตาม

หรือคนที่ไม่ซื่อสัตย์ต่อครอบครัวหรือกระแสเรียกของตนยอมตระหนักดีว่า การ “**มีชีวิต**” แต่ “**ไม่มีชีวิต**” นั้นเป็นอย่างไร ?!

ส่วนผู้ที่ไม่ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้านั้น ยิ่งไม่ต้องพูดถึง !

3. **อย่ากลัวเพราะ “ท่านมีค่ามากกว่านรกจะจอกจำนวนมาก” (มธ 10:31)**

มัทธิวบันทึกพระวาจาของพระเยซูเจ้าไว้ว่า “นกกะจอกสองตัว เขาขายกัน เพียงหนึ่งบาทมิใช่หรือ” (มธ 10:29) ส่วนลูกาแตกต่างออกไปคือ “นกกะจอกห้าตัวราคาขาย สองบาทมิใช่หรือ” (ลก 12:6)

ความแตกต่างนี้มีไฉ่เรื่องแปลกเพราะถ้าซื้อนกสองบาทคนขายย่อมแถมให้อีกหนึ่งตัว แต่ที่แปลกคือนกตัวที่ได้รับเป็นของแถมซึ่งชาวยิวถือว่าไม่มีราคาและไร้ค่านั้น กลับมีค่าอย่างยิ่งสำหรับพระเยซูเจ้า พระองค์ตรัสว่า “ไม่มีนกสักตัวเดียวที่ตกถึงพื้นดินโดยที่พระบิดาของท่านไม่ทรงเห็นชอบ” (มธ 10:29)

สิ่งที่น่าสังเกตจากพระวาจาของพระองค์คือคำกรีก “พีพโต” (piptō) ซึ่งแปลว่า “ตก” นั้น มิได้หมายถึงตกลงมาตายลูกเดียว แต่หมายถึงร่อนลงสู่พื้นโดยยังมีชีวิตอยู่ด้วย

อีกข้อสังเกตหนึ่งคือคำ “อาเนว” (áneu) ในภาษากรีก มิได้หมายถึงเพียง “ไม่ทรงเห็นชอบ” แต่ยังหมายถึง “ไม่ทรงทราบ” อีกด้วย

ทั้งหมดนี้บ่งบอกว่า พระเจ้าทรงรับทราบและทรงเอาพระทัยใส่ในนกกะจอกทุกตัวแม้ในตัวที่มนุษย์เห็นว่าไร้ค่า ทั้งนี้มีไฉ่เฉพาะช่วงเวลาสำคัญอย่างเช่นวินาทีแห่งความเป็นความตายเท่านั้น แต่ทรงสนพระทัยในรายละเอียดทุกขณะจิต ทั้งขณะบินขึ้น ร่อนลง หรือแม้แต่เวลากระโดดโลดเต้นอยู่บนพื้น

เพราะฉะนั้น “อย่ากลัวเพราะท่านมีค่ามากกว่านกกะจอกมากนัก” !!!

2. ผู้ที่ยอมรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะยอมรับผู้นั้นเฉพาะพระพักตร์พระบิดา

คริสตชนใดที่เชื่อสัตย์ต่อพระเยซูเจ้าในโลกนี้ พระองค์จะเชื่อสัตย์ต่อผู้นั้นในโลกหน้า และผู้ใดภุมิใจรับพระองค์เป็นเจ้านายในโลกนี้ พระองค์จะภุมิใจรับผู้นั้นเป็นข้ารับใช้ของพระองค์ในโลกหน้า

หากคริสตชนยุคเริ่มแรกไม่เชื่อสัตย์ต่อพระองค์ ไม่กล้าเผชิญหน้ากับความทุกข์ทรมานและความตายเพื่อยืนยันความเชื่อในพระองค์ วันนี้เราอาจไม่มีพระศาสนจักรแล้วก็ได้

เพราะความเชื่อสัตย์อันไม่สั่นคลอนคือรากฐานของพระศาสนจักร

ตรงกันข้ามกับผู้ที่เชื่อสัตย์ก็คือ “ผู้ที่ไม่ยอมรับพระองค์ต่อหน้ามนุษย์ พระองค์ก็จะไม่รับผู้นั้นเฉพาะพระพักตร์พระบิดาของพระองค์ ผู้สถิตในสวรรค์ด้วย” (มธ 10:33)

เราอาจ “ไม่ยอมรับพระองค์ต่อหน้ามนุษย์” ได้ดังนี้

1. ด้วยการพูด

บางคนพูดเหมือนไม่เต็มใจยอมรับพระองค์ เช่น “ฉันเป็นคริสตังเพราะพ่อแม่ นำไปล้างบาปตั้งแต่เด็ก” หรือ “ผมเป็นคริสตังก็เพราะต้องการแต่งงาน”

บางคนเมื่อถูกถามว่าเป็นคริสตังหรือไม่ก็ตอบว่า “ใช่ แต่ไม่เคร่งนัก” ซึ่งส่อว่าคนเหล่านี้ไม่ต้องการให้ความเป็นคริสตังเข้ามายุ่งเกี่ยวกับชีวิตของเขา ไม่ว่าจะเวลาเช้าสัจคมหรือเวลาพักผ่อนหย่อนใจตามที่เขารักเขาชอบ พวกเขาต้องการให้ทุกอย่างเหมือนเดิมราวกับว่าพระเยซูเจ้ามิได้มีความหมายอันใดต่อชีวิตของพวกเขาเลย

แต่คริสตชนจะยอมปล่อยให้โลกของตนเป็นเหมือนเดิมหรือจะยอมทำตนให้กลมกลืนไปกับโลกไม่ได้ เพราะหน้าที่ของเราคริสตชนคือ “ทำให้โลกดีขึ้น” ตามแนวทางของพระคริสตเจ้า

2. ด้วยการเจียบ

ต้องยอมรับว่าหลายครั้ง “ความเจียบ” ทำร้ายจิตใจคนได้มากกว่า “คำพูด” เสียอีก นักเขียนชาวฝรั่งเศสผู้หนึ่งเล่าว่า เมื่อเขาพาภรรยาสาวเข้าบ้าน ทุกคนในครอบครัวแสดงอาการไม่ยอมรับอย่างเห็นได้ชัด บางคนถึงกับพูดวิพากษ์วิจารณ์ให้ได้ยินแบบเสีย ๆ หาย ๆ แต่ภายหลังภรรยาของเขากลับเขียนว่าทั้งชีวิตของเธอต้องทนทุกข์อยู่กับ “ความน่ากลัวของสิ่งที่ไม่ได้พูด”

น่าเสียดายที่ “ความน่ากลัวของสิ่งที่ไม่ได้พูด” ได้แทรกซึมเข้ามาในชีวิตของเราคริสตชนด้วย ก็ครั้งก็คราที่เรามีโอกาสพูดเพื่อพระเยซูเจ้า เพื่อคัดค้านสิ่งที่ผิด หรือเพื่อแสดงจุดยืนว่าเราอยู่ฝ่ายใด แต่เรากลับปล่อยให้โอกาสเหล่านี้หลุดลอยไป

เรา “เจียบ” แทนที่จะ “พูด”

และจริง ๆ แล้วมนุษย์เราปฏิเสธพระองค์ด้วยการ “เจียบ” มากกว่าการพูดหรือการกระทำเสียอีก

3. ด้วยการกระทำ

บ่อยครั้งเราดำเนินชีวิตสวนทางกับความเชื่อที่เราประกาศยืนยัน

เราเชื่อข่าวดีเรื่องความบริสุทธิ์ แต่กลับทำผิดและทำลายชื่อเสียงเกียรติยศของตนเองด้วยการไม่ซื่อสัตย์ต่อภรรยาและครอบครัว

เราประกาศว่าจะแบกกางเขนติดตามพระองค์ แต่กลับมัววุ่นวายอยู่กับการแสวงหาความสะดวกสบายใส่ตน

เราสัญญาว่าจะรับใช้พระองค์ผู้ทรงประทานการอภัย แต่เรากลับจดจำความผิดเคียดแค้น และจองเวรผู้อื่น

บางคนเพิ่งสายตาวู่ที่พระเยซูเจ้าผู้ทรงยอมพลีชีพเพราะรักมนุษย์ แต่กลับดำเนินชีวิตราวกับไม่เคยรู้ว่า “การรับใช้แบบคริสตชน”, “ความรักแบบคริสตชน” หรือ “หัวใจแบบคริสตชน” นั้นเป็นอย่างไร ?!